

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความรับผิดชอบต่อสังคมของนิสิตนักศึกษาว่า นิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชา ต่างชั้นปี ต่างเพศ และนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน และจังหวัดที่นิสิตนักศึกษาจบมัธยมศึกษาตอนปลายต่างกัน จะมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกันหรือไม่ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามีชดิม เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทดสอบความแตกต่างของค่ามีชดิม เลขคณิตด้วยการทดสอบค่าที วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเคียวด้วยการทดสอบค่าเอฟ สามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานที่เสนอไว้ดังนี้

นิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชา

สมมติฐานข้อที่ 1 "นิสิตนักศึกษาต่างสาขากันจะมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกัน"

จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบความแตกต่างของค่ามีชดิม เลขคณิตของคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการทดสอบค่าเอฟ ตามตารางที่ 16 พบว่าการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นิสิตนักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ มีคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายได้ว่า การที่นิสิตนักศึกษทั้งสี่สาขาวิชาที่มีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันนั้น น่าจะเนื่องมาจากปัจจุบันนิสิตนักศึกษามีโอกาสที่จะเลือกเรียนวิชาเลือกที่นอกเหนือจากวิชาหลักในสาขาวิชาของตนได้อย่างอิสระ ดังนั้นโอกาสในการที่จะได้รับเนื้อหาหรือประสบการณ์จากด้านอื่น ๆ ย่อมมีมากขึ้น และในการจัดหลักสูตรและการสอนในมหาวิทยาลัยของไทยนั้น ได้จัดให้มีการศึกษาแบบคาบเกี่ยวหลายสาขาวิชา และมีหลักสูตรวิชาการศึกษาทั่วไปอยู่ในหลักสูตรปริญญาตรีทุกหลักสูตร (ไพฑูริย์ สีนลรัตน์ 2524) เพื่อให้ให้นิสิตนักศึกษามี

ทักษะที่กว้างขวางขึ้น เรียนรู้ ทำความเข้าใจ และมีทักษะต่าง ๆ ทางด้านอื่น ๆ มากขึ้นด้วย หรืออาจจะอธิบายได้อีกแห่งหนึ่งก็คือ เนื้อหาวิชาของแต่ละสาขาวิชาตลอดจนกิจกรรมการเรียน การสอน ที่จัด คงไม่แตกต่างกันมาก ในระดับความลึกซึ้งของเนื้อหาวิชา ถึงขั้นที่จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะ การปฏิบัติ และประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไป และตัวนิสิตนักศึกษาเองได้มีพัฒนาการในด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาก่อนที่จะเข้ามาสู่การเรียนการสอนในทั้งสี่สาขาวิชานี้ ซึ่งเนื้อหาวิชาของทั้งสี่สาขาวิชาไม่น่าจะมีอิทธิพลให้นิสิตนักศึกษามีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมที่แตกต่าง

นิสิตนักศึกษาต่างชั้นปี

สมมติฐานข้อที่ 2 " นิสิตนักศึกษาต่างระดับชั้นปีกันจะมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกัน"

จากการทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยิม เลขคณิตของคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการทดสอบค่าเอฟ ตามตารางที่ 16 พบว่านิสิตนักศึกษาต่างระดับชั้นปีกัน มีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่เสนอไว้

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายได้ว่า การที่นิสิตนักศึกษาทั้ง 4 ชั้นปี มีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันนั้น น่าจะเนื่องมาจากมหาวิทยาลัยให้ประสบการณ์ทางสังคมกับนิสิตนักศึกษา โดยไม่ได้มุ่งเน้นที่จะให้นิสิตนักศึกษามีประสบการณ์ในการช่วยเหลือสังคมและไม่ได้สร้างเสริมจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับนิสิตนักศึกษาอย่างจริงจัง ตลอดทั้งกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้นิสิตนักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการช่วยเหลือสังคมนั้น ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษาไม่ได้มีการจำกัด จึงทำให้ความรับผิดชอบต่อสังคมของนิสิตนักศึกษาต่างระดับชั้นปีไม่มีความแตกต่างกัน

นิสิตนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานข้อที่ 3 "นิสิตนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกัน"

จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยิม เลขคณิตของคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการทดสอบค่าที ตามตารางที่ 12 พบว่าการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่เสนอไว้ กล่าวคือนิสิตนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .001 โดยที่นิสิตนักศึกษาเพศหญิงมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมสูงกว่า นิสิตนักศึกษาเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพฑูรย์ สีนลาวัฒน์ (2527) Berkowitz และ Lutterman (1968) รวมทั้ง Hamilton และ Fenzel (1988) ที่พบว่า เพศหญิงมีระดับ ความรับผิดชอบต่อสังคมสูงกว่าเพศชาย

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถอภิปรายได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ นั้น เพศชายและเพศหญิงได้รับการปฏิบัติจากผู้ใหญ่ให้มีบทบาททางเพศที่แตกต่างกัน นั่นคือเพศชายได้ รับการอบรมเลี้ยงดูให้มีความกล้า เป็นผู้นำ และมีอิสระมากกว่า ในขณะที่เพศหญิงได้รับการอบรม เลี้ยงดูให้มีลักษณะเป็นหญิง มีความอ่อนน้อม เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ประพฤติตนให้เหมาะสม สุน อมรวิวัฒน์ และคณะ (2534) กล่าวว่า การจำลองแบบบทบาททางเพศเป็นความคาดหวังของ สังคมเกี่ยวกับคุณลักษณะและพฤติกรรมที่ต้องการ แยกให้เห็นความแตกต่างของเพศหนึ่งจากเพศหนึ่ง ความคาดหวังและอิทธิพลของพ่อแม่ มีการแยกบทบาททางเพศตั้งแต่แรกเกิด มีการแต่งกายให้ลูก แตกต่างตามเพศ ตั้งชื่อแตกต่างกัน รวมทั้งบทบาทด้านการช่วยเหลืองานในบ้านก็ต่างกันด้วย เด็ก ผู้หญิงจะมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลน้อง และงานบ้านมากกว่าเด็กผู้ชาย ในการอบรมสั่งสอนก็จะสอนให้ เด็กผู้หญิงระมัดระวังกริยามารยาท ประพฤติตนให้เป็นผู้หญิงที่ดี แต่ไม่ได้เข้มงวดในเด็กผู้ชาย

นอกจากนี้ ครอบครัวที่มีเด็กผู้หญิง ได้ให้ความรัก ความทะนุถนอม และให้ความเป็น เพื่อนแก่ลูกผู้หญิงมากกว่าลูกผู้ชาย และใช้เหตุผล การขอร้อง การทำให้เสียใจ และใช้การถอด ถอนความรัก ในขณะที่เด็กผู้ชายจะใช้วิธีการลงโทษทางร่างกาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้สัมพันธ์กับการพัฒนา ความรับผิดชอบของวัยรุ่น (Mares and Russell:1978)

นิสิตนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

สมมติฐานในข้อ 4 "นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะมีระดับความรับ รับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกัน"

จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตด้วยการ ทดสอบค่าเอฟ ดังตารางที่ 18 พบว่าผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่เสนอไว้ นั่นคือ นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายได้ว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นประสบการณ์ทาง สังคมที่แต่ละบุคคลจะได้รับ ซึ่งย่อมจะเกิดขึ้นกับนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ

ได้ โดยไม่แตกต่างกัน ตลอดทั้งในปัจจุบันกิจกรรมนิสิตนักศึกษาได้ซบเซาลง และการดำเนินการประชาสัมพันธ์ ข้อมูลกิจกรรมของมหาวิทยาลัยมีน้อยเกินไป จึงทำให้ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษาน้อยลงมาก (นักรบ ระวังการณ์ 2531 และ กอบแก้ว สิงห์ดี 2533) ดังนั้นจึงน่าจะทำให้นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำมี ประสบการณ์ทางสังคม ไม่แตกต่างกัน

นิสิตนักศึกษาที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

สมมติฐานในข้อ 5 " นิสิตนักศึกษาที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกัน "

จากการทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยิม เลขคณิตของคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการทดสอบค่าเอฟ ดังตารางที่ 18 พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่เสนอไว้ นั่นคือนิสิตนักศึกษาที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกันจะมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

นิสิตนักศึกษาที่บิดามีระดับการศึกษาของมารดาต่างกัน

สมมติฐานในข้อ 6 " นิสิตนักศึกษาที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกันจะมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกัน "

จากการทดสอบสมมติฐานของค่ามัธยิม เลขคณิตของคะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการทดสอบค่าเอฟ ดังตารางที่ 19 พบว่าการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่เสนอไว้ กล่าวคือ นิสิตนักศึกษาที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกันมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถอภิปรายได้ว่าระดับการศึกษาของบิดา มารดา ซึ่งส่งผลต่อการอบรมเลี้ยงดูนิสิตนักศึกษานั้น ถึงแม้ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่น่าที่จะไม่แตกต่างกันมากนัก ตลอดทั้งความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นประสบการณ์ทางสังคมที่มีการเรียนรู้ผ่านสภาพแวดล้อมทางสังคมทั้งจากการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา กลุ่มเพื่อน การศึกษา ตลอดจนสื่อสารมวลชน ดังนั้นนิสิตนักศึกษาที่มีบิดา มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน จึงมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกัน

จังหวัดที่จบมัธยมศึกษาตอนปลาย

สมมติฐานในข้อ 7 "นิสิตนักศึกษาที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครและต่าง
จังหวัดมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกัน"

จากการทดสอบสมมติฐาน ด้วยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยัมเลขคณิตของ
คะแนนความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการทดสอบค่าที ดังตารางที่ 13 พบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
ที่เสนอไว้ กล่าวคือ นิสิตนักศึกษาที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด
มีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ว่า นักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใน
กรุงเทพมหานครไม่ได้มีพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อสังคมสูงกว่านักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอน
ปลายจากต่างจังหวัด